

I'm making Bart

L'autoparodia és un dels possibles mecanismes per a transmetre un missatge, especialment interessant degut a l'empatia que genera en el receptor. L'exercici de l'absurd, exposat com a invitació a la reflexió, fonamenta el discurs d'aquesta peça, on s'homenatja de forma directa i clara a John Baldessari en una reinterpretació formal a través de valors estètics actuals.

A *I'm making Bart* m'apropio d'un bocí d'àudio de la peça de vídeo *I'm making art* de Baldessari, obra on, mitjançant el seu vídeo conceptual, l'artista qüestionava aquells qui qüestionaven l'art conceptual i, de passada, es preguntava (afirmant) amb un clar cinisme el propi fet artístic, tot rient-se d'ell mateix.

El meu vídeo parteix de la hipòtesi al respecte de l'existència d'una massa crítica envers el videoart, la qual dubta de la validesa d'aquest com a mecanisme contemporani d'expressió artística. Com a subjecte de l'obra prenc els ninots que ens ofereixen els venedors ambulants, imatges de la iconografia popular urbana. La recreació de la impostura de nou (els ninots mai han ballat al ritme de la música, és una trampa, una il·lusió) activa el moviment del nostre protagonista mitjançant la locució del mestre bufó de l'art conceptual.

La meua versió de l'obra de John Baldessari descontextualitza un element de *merchandising* de la cultura visual popular i el porta a un codi artístic al atribuir-li una banda sonora que no li és pròpia. *I'm making Bart* opta pel "remix" de la realitat. El vídeo repeteix, com en un "mantra", dos conceptes vertebradors d'aquesta peça minimalista. Auto-valida una acció com a fet artístic apropiant-se de l'àudio de Baldessari; el vídeo pren prestat doncs la legitimació del mestre del conceptual.

La mateixa banda sonora "apropiada" insisteix en *loop* en un auto-convenciment per a mantenir la il·lusió davant d'una falla assumida i negada amb les evidències.

La recreació de provocacions de diferent índole, com són la proposta metaartística de Baldessari i la recreació d'una il·lusió sovint posada en dubte, prenen forma en aquesta peça que celebra la repetició d'un mode quasi bé insolent.

Especificacions tècniques:

La peça està concebuda per a projectar-la a una mida d'ampliació molt gran on la figura es mostra sobredimensionada a la paret de projecció. A banda i banda de la projecció (la figura toca de peus a la base del terra) es disposen dos altaveus de mida gran, tot i que en aquest cas la figura, trencant la lògica habitual, triplica la mida dels altaveus. La magnificació i desproporció és doncs un element clau en la projecció de la peça.

El vídeo es projecta en bucle.

Format gravació: HD

Vídeo monocanal.